

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL FREDERIK MOLTKE.

Citation: Ewald, Johannes: "TIL FREDERIK MOLTKE.", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 381. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510529456/facsimile.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

værdig, at nedlægge den for hans Kongelige Høyheds Fødder, som et ringe, men velmeent Offer af mit Hjerte, som et Pant paa den Varme, hvormed jeg og enhver Dansk føler hans Velgjæringer —

⁵ Af Medynk med min virkelig meget ulykkelige Skjæbne, ville Deres Høyvelbaarnhed tilgive mig, om jeg ved denne Leilighed, besværges Dem om at erindre sig den arme Digter, hvis heele timelige Lyksalighed beroer paa Deres Smil, og som vist ¹⁰ med den sandeste og dybeste Ærefrygt er Deres Høyvelbaarnheds

TIL FREDERIK MOLTKE.

Jeg havde, min kjæreste Ven — tillad mig det fortroelige, følelsesfulde Navn! — Jeg havde ikke ¹⁵ kundet formode, at min Efterladenhed i at skrive Dem til, skulde være blevet opvakt, eller egentligere sprenget ud af sin Søvn, ved saa tragicomisk en Anledning, som den, jeg nu har — Det lader virkelig, som at jeg ikke erindrede mine Venner, ²⁰ undtagen, naar jeg behøvede dem — og det Træk vilde klæde mig meget ilde, ifald jeg blev skildret — Men saa sandt som dette kunde være, saa er det dog og vist, at om de var ulykkelige nok til at behøve mig, da vilde jeg bande min Skjæbne ned ²⁵ i AfGrunden, om den ikke gav mig Bvne til at hjælpe dem — Og det forudsatt er jeg heller ikke meer ond, end man paa denne Jordklode sædvanligviis er — Lidt skjødesløs, uordentlig, pantagruelisk er jeg — og det tilgive mine sande Venner mig — ³⁰ Og deraf er De vist en — Og følgerig intet videre herom! — Men nu til Sagen! —

Jeg har i disse sidste otte Dage været i mit sædvanlige Fjerding-Aars Hurry Durry — Jeg maae, endskjønt jeg har meget at skrive, dog i en Hast ³⁵ først oplyse Dem dette —

Min Imagination nemlig, min heede luunefulde Indbildnings-Kraft, kan holde det ud omtrent i to

Maaneder og tre Uger at gaae et jævnt Trotte eller høyt en kort Gallop under Religionens, Fornuftens, Dydens og Sædernes Tøyle — men kommer den fjerde Uge i den tredie Maaned, da tager den i Almindelighed for sig selv, bruuser og sprudler, sætter over Gjerder og Gryfter, og da — — — maae Fanden kunde holde den — Det er at sige — den seer i lang Tid lutter ærgrende, spottende, truende, martrende Billeder, og pruster kun derved, fordi Religion eller Fornuft klapper den paa Manken, og siger — Oha — — O — Prrr — Men tilsidst, naar de blive træt af at sige Prrr — og den ved lang Hviile er blevet vælig — og pludselig et skrækkende Billede viser sig for den — — da faaer den Kuller — da Farvel Rytter! — Undertiden kaster den ham i Skarnet — Og det er næsten vederfaeret mig denne Gang — I det mindste hænger jeg kun i den ene StigBøyle! —

Jeg er blevet saa varm af denne Allegorie, at jeg ikke kan slippe den — Følgelig — — — naar jeg rider i mit jævne Trav eller selv i min korte Gallop, da rider jeg omhyggelig af Veyen, for enhver som møder mig — og jeg har ydermeere altid en venkabelig Hilsen, et Nik, et Haandkys, et Smil eller en Skilling i Beredskab til hver af dem — Løber min Hest løbsk, da kan det hænde sig, at jeg af Vanvare render en paa Ærmet, en anden paa Brystet — men om det var den hornede Sigfried selv, saa er det vist, at det vilde smerte mig, saasnart min Fornuft fik Tid, at sige Prrr til min Hest —

TIL JOHAN CHRISTIAN SCHØNHEYDER.

Højærværdige,
Høylærde Herr Doctor!

I mit sidste Pro Memoria, som jeg haaber at De har faact, udcloed jeg mange Poster, og skrev kun kort om andre, hvorom det dog er mig yderligst